

Книгата на Даниил — четиридесет и девет``

Разкриване на истини: среднощният вик, ролята на исляма и последният изпитателен процес в последните дни

Jeff Pippenger

2024-01-13

Увеличаването на знанието, което бе породено, когато видението при река Улай бе разпечатано през 1798 година, произведе изпитателен процес, който достигна своята кулминация в движението на Среднощният вик през 1844 година. Среднощният вик на последните дни, който сега бива разпечатван, е бил представен от онази история и включва същите изпитващи истини на тази история, защото вестта на Среднощният вик, която сега бива разпечатвана, е възстановяване на скъпоценностите на Милър.

„Истините, които приехме през 1841, 1842, 1843 и 1844 година, сега трябва да бъдат изучавани и прогласявани. Вестите на първия, втория и третия ангел в бъдеще ще бъдат прогласявани със силен глас. Те ще бъдат давани с искрена решителност и в силата на Духа.“ Manuscript Releases, том 15, 371.

Основната тема на пророческата вест на Среднощният вик на нашето време е ролята на исляма от третото горко. Трите горко на исляма са представени върху двете скрижали на Авакум. Вестта на Среднощният вик на последните дни започна да бъде разпечатвана при разочарованието от 18 юли 2020 г., когато настъпи времето на забавянето в последните дни. Както вестта на Среднощният вик в историята на милеритите, така и вестта на последните дни се развива постепенно, докато достигне до момента, представен от лагерното събрание в Ексетър. В този момент девиците или имат маслото, или го нямат.

Произнасяйки горко над присмиващите се мъже, които управляват народа на Йерусалим, Исаия посочва, че видението е станало за пияниците на Ефрем като книга, запечатана с печат. В пасажа у Исаия делото по превръщането на един сатанински символ в благочестив символ, както е било осъществено в историята на адвентизма, следва да се счита за грънчарска глина. Това дело се състоеше в установяването на определението за „ежедневната“ като символ на Христос, когато тя е символ на Сатана. Когато Даниил употреби думата „tamid“ като символ на езичеството, той избра тази дума с определена символична цел, защото думата означава „постоянен“.

Има три сили, които водят света към Армагедон, и първата от тези три сили е змейят (езичеството). Змейят започна войната си против Бога на небето. Змейят продължава тази война до края на хилядолетното царство, когато накрая бива унищожен.

И когато се изтекат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от тъмницата си и ще излезе да мами народите, които са в четирите краища на земята, Гог и Магог, за да ги събере за война; числото им е като морския пясък. И те излязоха по ширината на земята и обкръжиха стана на светиите и възлюбения град; и огън слезе от Бога от небето и ги

пояде. А дяволът, който ги мамеше, биде хвърлен в езерото от огън и сяра, гдето са и звярът и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове. Откровение 20:7–10.

Звярът (папството), който е втората от трите сили, водещи света към Армагедон, и лъжепророкът (Съединените щати), третата от тези три сили, и двамата се появяват в историята след историята на кръста и и двамата биват унищожени при Второто пришествие на Христос.

И звярът биде хванат, и с него лъжепророкът, който вършеше чудеса пред него, с които измами онези, които бяха приели белега на звяра, и онези, които се покланяха на неговия образ. И двамата бяха хвърлени живи в огненото езеро, което гори със сяра. Откровение 19:20.

Когато Даниил избра еврейската дума „постоянно“ като символ на езичеството (Сатана), той избра дума, която показва, че именно Сатана е този, който постоянно е воювал против Бога. Другите две сили са дейни в своята война против Бога само за определени периоди от време. Изборът на Даниил на думата „tamid“ (постоянно) беше целенасочен и точен.

Докато разказът на Исаия за горко върху онези, върху които Господ изля дух на дълбок сън и затвори очите им, продължава от двадесет и осма глава в тридесета, той записва:

Сега иди, напиши това пред тях на плоча и го отбележи в книга, за да остане за бъдещото време, завинаги до века: че това е бунтовен народ, лъжливи чеда, чеда, които не искат да слушат закона Господен; които казват на ясновидците: Не виждайте; и на пророците: Не ни пророкувайте прави неща, говорете ни ласкателни неща, пророкувайте измами; махнете се от пътя, отклонете се от пътеката, нека Светият Израилев престане да бъде пред нас. Затова тъй казва Светият Израилев: Понеже презирате това слово и се упоавате на насилие и извратеност, и се опирате на тях, затова това беззаконие ще ви бъде като пукнатина, готова да падне, изпъкнала във висока стена, чието срутване идва внезапно, в един миг. И Той ще я строши, както се строшава грънчарски съд, разбиван на късове; няма да пощади, тъй че в отломките му няма да се намери и черепка, за да се вземе огън от огнището или да се загребе вода от ямата. Защото тъй казва Господ Йехова, Светият Израилев: В обръщане и покой ще се спасите; в тишина и упование ще бъде силата ви; но вие не искахте. Исаия 30:8–15.

„Плочата“, за която е писано, са плочите от втора глава на Авакум, които бяха предназначени така, че онези, които ги четат, да могат да „тичат“ и да разпространяват вестта. „Книгата“, която отбеляза „плочата“, е Авакум. „Плочата“ от „книгата“ на Авакум представлява процес на изпитване, който разкрива „размирнен народ, лъжливи чеда, чеда, които не искат да чуят закона Господен“. „Размирният народ“, който отказва да „чуе“, са онези в Еремия, които отказват да чуят звука на тръбата на стража.

И поставих над вас стражи, като казвах: Внимавайте в звука на тръбата. Но те казаха: Няма да внимаваме. Еремия 6:17.

Непокорните са онези в историята на Исая, а също и в историята на Христос, които не пожелаха да чуят.

И Той каза: Иди и кажи на този народ: Слушайте наистина, но не разбирайте; и гледайте наистина, но не проумявайте. Направи сърцето на този народ тлъсто, и ушите му — натежали, и затвори очите му; да не би да видят с очите си, и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и да бъдат изцелени. Исая 6:9, 10.

Глухите бунтовници на Исая могат да „чуват“, но не „чуват“, и отказът им да „чуват“ разкрива, че те „не разбират“. Именно нечестивите на Даниил, които са също и неразумните девиси от Матей, не разбират увеличаването на знанието, представено на „таблицата“, което е отбелязано в „книгата“ на Авакум. Ако глухите бунтовници на Исая биха чули, те биха могли да се обърнат и да бъдат изцелени, но сърцето им е затлъстяло, затова не могат да разберат вестта на Среднощния вик. Исус даде второ свидетелство за глухите бунтовници.

И учениците се приближиха и Му рекоха: Защо им говориш с притчи? А Той в отговор им каза: Защото на вас е дадено да познаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено. Защото който има, на него ще се даде, и ще има в изобилие; а който няма, от него ще се отнеме и това, което има. Затова им говоря с притчи: защото, като гледат, не виждат; и като слушат, не чуват, нито разбират. И в тях се изпълнява пророчеството на Исая, което казва: „Слушайки ще слушате, и няма да разберете; и гледайки ще гледате, и няма да възприемете; защото сърцето на този народ е закоравяло, и ушите им са натегнали да слушат, и очите си са затворили, да не би някога да видят с очите си и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат, и аз да ги изцеля.“ А блажени са вашите очи, защото виждат; и ушите ви, защото чуват. Защото истина ви казвам, че мнозина пророци и праведници са пожелали да видят това, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят това, което вие чувате, и не са го чули. Матей 13:10–17.

Мъдрите разбират тайната на притчите, която е истина, представена правило върху правило. Мъдрите са блажени, защото виждат и чуват, а мъдрите и блажените са представени и двамата в дванадесета глава на Даниил. „Мъдрите“ са онези, които разбират (сърцата си) умножаването на знанието, представено чрез „трапезата“, която е отбелязана в „книгата“ на Авакум, а „блажените“ са онези, които чакат.

И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. И от времето, когато бъде премахната всекидневната жертва и бъде поставена мерзостта, която докарва запустение, ще има хиляда двеста и деветдесет дни. Блажен е онзи, който чака и достигне до хиляда триста тридесет и пет дни. Даниил 12:9–13.

Милеристите правилно разбраха, че хилядата триста тридесет и петте дни започнаха, когато езическото („ежедневната жертва“) бе „отнето“ в 508 година. Благословието бе обещано на онези, които очакваха през 1843 година. Думата „идва“ в този пасаж означава „достига“. Годишната 1843 „достигна“ годината 1844, когато завърши. Когато годината 1843 завърши, настъпи „времето на забавянето“ от Авакум и бе произнесено благословение върху онези,

които чакаха, както бе заповядано в „книгата“, която споменава „скрижалите“. „Книгата“ на Авакум заповядваше на хората да „чакат“ видението.

Даниил посочва историята на 1798 година (времето на края), когато книгата му бе разпечатана, и тогава бе породен един тройно-степенен процес на изпитване (очиствани, и избелвани, и изпитвани). Този процес достигна своя завършек в проявлението на скритата история на седемте гръма. Тази скрита история е трите ориентира на истината, представени от първото разочарование, вестта на среднощния вик и голямото разочарование. Благословието от достигането до първото разочарование представлява тройно-степенен процес на изпитване в края на историята от 1798 до 1844 година.

Историята от 1798 година до великото разочарование през 1844 година е прообраз на историята от 1989 година до скоро настъпващия неделен закон. Обещано е благословение за онези, които чакат видението, което започна да се бави при първото разочарование. „Разумните“ от дванадесета глава на Даниил са онези, които са „благословени“ и които „чакат“. Нечестивите са онези, които не „слушат“ със сърцата си и които не „виждат“. Цялото преживяване на милеритското движение е обобщено в четирите стиха на Даниил и тези стихове също така представят историята на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Свещената история, представена в тези четири стиха, се основава върху разбирането за увеличението на знанието, което бе представено върху таблиците на Авакум, и върху увеличението на знанието, което Исус посочи, когато поучаваше чрез методологията на ред върху ред. Той представяше притча след притча, за да обясни тайната на пророчеството на „мъдрите“. „Нечестивите“ в Даниил дванадесета глава не разбират, а във 2 Солунци, втора глава, тяхната липса на разбиране е представена като омраза към истината, която довежда силно заблуждение. Истината, която нечестивите не обичат в посланието на Павел, беше „ежедневната“, а в четирите стиха на Даниил пророческата истина, която е конкретно посочена, е „ежедневната“.

Исус каза на учениците, че са блажени, и с това ги противопоставяше на онези в Исаия, които отказваха да виждат и да чуват, за да бъдат обърнати. Блажените в Даниил дванадесета глава са онези, които чакат. Четирите стиха в дванадесета глава на Даниил, както и изпълнението на тези стихове в историята на милеритите, както и противопоставянето в Исаия на една група, която отказваше да чува и да вижда, както и същото това разграничение между двете групи, направено от Христос, всички сочат напред към скритата история на седемте гръма, която настъпи на 18 юли 2020 г. Последният изпитателен процес в историята на милеритите, който започна при първото разочарование, сега се повтаря. Някои ще видят, а други ще откажат да видят.

„Всички вестите, дадени от 1840–1844 г., трябва сега да бъдат представени с убедителна сила, защото има много хора, които са изгубили ориентацията си. Вестите трябва да достигнат до всички църкви.

„Христос каза: „Блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че много пророци и праведници са желали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули“ [Матей 13:16, 17]. Блажени са очите, които видяха онова, което бе видяно през 1843 и 1844 година.

„Вестта бе дадена. И не бива да има никакво забавяне в нейното повторно прогласяване, защото знаменията на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро по Божие назначение ще бъде дадена вест, която ще прерасне в силен вик. Тогава Даниил ще застане в своя дял, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, volume 21, 437.

Уилям Милър бе воден от ангели да разбере, че „ежедневната“ е символ на езическия Рим. Сестра Уайт пряко потвърди, че той е бил прав в това разбиране. Това разбиране, което бе представено върху „плочите“, отбелязани в „книгата“ на Авакум, е „за бъдещото време“. Разпечатването на тази „книга“ изявява „непокорни, лъжливи чеда“. „Чеда“ е символ на последното поколение, така че „бъдещото време“ в пасаж на Исая е конкретно обозначено като последните дни на следствения съд.

Исая заявява, че „лъжливите чеда“ ще отхвърлят пророческата вест, представена върху „плоча“, която е отбелязана в „книга“, защото казват „на ясновидците: Не виждайте; и на пророците: Не ни пророкувайте прави неща, говорете ни ласкателни неща, пророкувайте измами“. През 1863 г. лаодикийският адвентизъм започна нарастващ процес на изпълняване на искането на лъжливите чеда. Това дело е представено от Исая като отхвърляне на старите пътеки на милеритските основи, защото те казаха: „Махнете се от пътя, отклонете се от пътеката, причинете Светият Израилев да престане да бъде пред нас.“ Пътеката, която е пътят, са старите пътеки на Еремия.

Така казва Господ: Застанете по пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки, де е добрият път, и ходете по него; и ще намерите покой за душите си. Но те казаха: Не щем да ходим по него. Еремия 6:16.

Отхвърлянето от страна на „лъжливите чеда“ на „старите пътища“ на Еремия е отхвърляне на вестта на Среднощния вик, където се намира „покой“, който е също и „отдихът и освежаването“, което те не пожелаха да чуят в Исая, което е също и освежаването на вестта за късния дъжд. Тази вест е вестта на Среднощния вик, представена в историята на милеристите и онагледена върху „таблиците“, отбелязани в една „книга“. Отхвърлянето от страна на лъжливите чеда на вестта на Среднощния вик е представено чрез тяхното желание да „накарат Светия Израилев да престане отпред тях“. Първото видение на Елън Уайт, което Алфа и Омега несъмнено биха използвали, за да представят края, посочва пътеката на праведните, отбелязвайки светлината при нейното начало и Кой е Този, Който води „мъдрите“ до края на пътеката.

„В началото на пътеката, зад тях, бе поставена ярка светлина, за която един ангел ми каза, че е „среднощният вик“. Тази светлина сияеше по цялата пътека и осветяваше

нозете им, за да не се препънат.

„Ако държаха очите си устремени към Исус, Който беше тъкмо пред тях и ги водеше към града, те бяха в безопасност. Но скоро някои се умориха и казаха, че градът е твърде далеч и че са очаквали вече да са влезли в него. Тогава Исус ги насърчаваше, като издигаше славната Си десница, и от ръката Му излизаше светлина, която се разливаше над адвентния народ, и те извикваха: „Алилуя!“ Други безразсъдно отрекоха светлината зад себе си и казаха, че не Бог ги е извел дотолкова далеч. Светлината зад тях угасна, оставяйки нозете им в пълен мрак, и те се спънаха, изгубиха от поглед целта и Исус, и паднаха от пътеката долу в мрачния и нечестив свят под нея.“ *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

Това беше светлината на Среднощния вик в началото и в края. Исус (Светият Израилев) беше Този, Когото те желях да престане да бъде пред тях. Светлината от славната дясна ръка на Исус беше светлината на Среднощния вик, както е представена върху „плочите“, които бяха отбелязани в „книгата“. Отхвърлянето от страна на „лъжливите чеда“ на вестта за Среднощния вик на Христос и на пътеката, по която трябваше да ходят, навлече Божия съд върху тях, когато те паднаха от пътеката. „Високата стена“, която внезапно се събаря, е „стената“ на разделението между църква и държава, която ще бъде разрушена при скоро идващия неделен закон. Този съд идва „внезапно, в един миг“ и ще бъде „като строшаването на гърнчаров съд, който се строшава на късове“. Това е съдът, който е свързан с обръщането с главата надолу на сатанинския символ на „ежедневната“ и с отъждествяването му като символ на Христос.

Наистина вашето преобръщане на нещата ще се счете за глината на гърнчаря; защото ще каже ли делото за онзи, който го е направил: Той не ме е направил? Или ще каже ли изработеното за онзи, който го е изработил: Той нямаше разум? Исаия 29:16.

„Постоянната жертва“ е пророческата истина, която свързва четирите стиха в Даниил 12, които посочват разграничението между нечестивите и мъдрите. „Постоянната жертва“ е истината, която е мразена от онези, които приемат силно заблуждение във 2 Солунци. „Постоянната жертва“ представлява желанието на „лъжливите чеда“ да накарат Светия Израилев да се махне от пътя им. А тяхното наказание е представено чрез строшаването на съд на гърнчар, и онова, което остава, е илюстрация на изгубеното състояние на неразумните девиси; защото сред строшените и останали късове от разбития гърнчарски съд „не ще се намери“ „черепка, за да се вземе огън от огнището, или да се загребе с него вода от ямата“.

И „огънят“, и „водата“ са символи на Светия Дух, както и маслото в притчата за десетте девиси. Когато Среднощният вик дойде внезапно, в един миг, както стана на лагерното събрание в Ексетър през август 1844 г., за „лъжливите чеда“ ще бъде невъзможно да намерят каквото и да било масло (вода или огън). Те бяха призовани да „се върнат“ след първото разочарование, както Йеремия, но отказаха.

Намериха се Твоите думи, и аз ги изях; и Твоето слово ми стана радост и веселие на сърцето ми; защото се наричам с Твоето име, Господи Боже на Силите. Не седях в събранието на присмивателите, нито се веселявах; седях сам поради Твоята ръка; защото Ти ме изпълни с негодувание. Защо е болката ми непрестанна и раната ми неизлечима, която отказва да бъде изцерена? Нима ще бъдеш за мен съвсем като лъжец, като води, които пресъхват? Затова тъй казва Господ: Ако се върнеш, тогава ще те върна отново и ти ще стоиш пред Мен; и ако отделиш ценното от нищожното, ще бъдеш като Моите уста; нека те се върнат към теб, но ти не се връщай към тях. И ще те направя за този народ укрепена медна стена; и те ще воюват против теб, но няма да ти надделаят; защото Аз съм с теб, за да те спася и да те избавя, казва Господ. И ще те избавя от ръката на нечестивите, и ще те изкупя от ръката на страшните. Еремия 15:16–21.

Еремия представлява онези, които се завърнаха след първото разочарование. Онези, които се заеха с делото да отделят „скъпоценното от нищожното“, за да „стоят пред“ Господа и да бъдат като „устата“ на Господа. Те са онези, представени от Даниил в девета глава, като разбиращи своето разпръснато състояние и след това отправящи молитвата от Левит двадесет и шеста глава. Те са онези, представени от стражите на Даниил, Еремия и Авакум, които са противопоставени на „лъжливите чедá“. „Лъжливите чедá“ също бяха назовани от „Светия Израилев“, когато Той каза: „чрез обръщане и покой ще се спасите; в тишина и упование ще бъде силата ви; но вие не искахте“.

Скъпоценностите на Милър са истините, представени върху плочите на Авакум, които представят изпита на вестта на Среднощния вик, пораждащ две класи поклонници. Символът на бунта, който се проявява срещу тези скъпоценности, е „всекидневната“. Милър бе точен в разбирането си за „всекидневната“, но разбирането му бе ограничено от историята, в която живееше, а скъпоценностите, които той бе използван да постави върху масата в средата на стаята си, сега сияят десет пъти по-ярко, отколкото когато Милър за пръв път ги постави върху своята маса. Сега те са в ковчеже, което е по-голямо, защото ковчезето вече представлява не само Библията, както беше по времето на Милър, но сега представлява и Библията, и Духа на пророчеството.

Именно тези двама свидетели произвеждат изпитващата светлина в последните дни, и именно тези двама свидетели се превръщат в главно бойно поле в последните дни. Милър видя битката, защото в съня му взеа ковчезето му (Библията) и го разкъса. Йоан, представляващ „мъдрите“ в последните дни, „се намерих на острова, наречен Патмос, за словото Божие и за свидетелството на Исус Христос“. Йоан беше преследван, защото вярваше в посланието както на Библията, така и на писанията на Елън Уайт.

В следващата статия ще продължим разглеждането на истините, представени чрез видението при река Улай, което беше разпечатано през 1798 година.

„Нямаме от какво да се страхуваме за бъдещето, освен ако не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и Неговото учение в нашата минала история.“ Life Sketches, 196.